

да я издебне. По цѣли дни лисицата не може да намѣри никаква храна. Въ това време лисицитѣ ставатъ смѣли и нахални. Тѣ приближаватъ човѣшкитѣ жилища и търсятъ да намѣрятъ нѣщо за ядене. Следватъ човѣка дори и на ловъ и чакатъ удобния моментъ да взематъ своя дѣлъ отъ убития дивечъ. Лисицитѣ сж толкова внимателни и смѣли, че щомъ ловецътъ се загледа или замисли, тѣ грабятъ изъ ржцетѣ му уловения дивечъ.

Отъ разказитѣ на пжтешественицитѣ се вижда, че полярната лисица далеко надминава нашата кума лиса по смѣлостъ, хитрина и лукавство. Не само нощемъ, но и денемъ тя се е вмѣквала въ палаткитѣ имъ и е отнасяла каквото ѝ попадне. Кражбата като че ли е нѣщо вродено въ това животно, защото тя е отнасяла отъ палаткитѣ и нѣща, които не могатъ да се ядатъ, напр. ножове. Често пжтешественицитѣ заривали храната, за да я запазятъ отъ това нахално животно. Но и това не помагало: лисицитѣ намирали и изривали храната. Когато храната бивала поставяна на високо на стълбове, хитритѣ животни подривали стълбоветѣ и ги натиждали съ гърдитѣ си, докато ги съборятъ и се добератъ до храната. Лисицитѣ били толкова нахални, че издърпвали кожитѣ, на които спѣли пжтешественицитѣ. Затова последнитѣ спѣли съ сопивъ ржце, за да се разправятъ съ досаднитѣ животни. Единъ пжтешественикъ разказва, че при пжтуването си въ севернитѣ страни единъ день въ продължение на три часа убилъ 70 лисици, а презъ цѣлото си пжтуване — 200. Липсата на страхъ у полярнитѣ лисици можемъ да си обяснимъ само съ това, че дотогава тѣ не били виждали човѣкъ и не знаели опасността отъ него. Всички пжтеше-